

Úrvacsorás istentisztelet – Szentháromság ünnepe után 7. vasárnap

Budapest-Fasor, 2022. július 31.; MGYTK

<https://youtu.be/bOrFeF93qs8>

A vasárnap igéje: Nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. (Ef 2,19)

Lekció: Róm 6,19-23 A kegyelem állapotában ne a bűnnek, hanem az igazságnak szolgáljunk

EMBERI MÓDON BESZÉLEK, mert erőtlenekek vagytok. Ahogy tehát tagjaitokat a tisztátalanság és a törvénytelenesség szolgálatába állítottátok, hogy törvénytelenekké legyenek, úgy most állítsátok tagjaitokat az igazság szolgálatába, hogy szentek legyenek. Mert amikor a bűn szolgálói voltatok, szabadok voltatok az igazságtól. De milyen gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most szégyenkeztek miatta, mert ennek vége a halál! Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a megszentelődést, amelynek vége az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Textus: Jn 12,44-50 Aki hisz Jézusban, az Atyában hisz

JÉZUS PEDIG HANGOS SZÓVAL ezt mondta: Aki hisz énbennem, az nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem; és aki engem lát, az azt látja, aki elküldött engem. Én világosságul jöttem a világba, hogy aki hisz énbennem, ne maradjon a sötétségben. Ha valaki hallja az én beszédeimet, de nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem. Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítéelő bírója: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem aki elküldött engem, maga az Atya parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek. Én pedig tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amit tehát én mondok, úgy hirdetem, ahogyan az Atya mondta nekem.

Kedves Gyülekezet!

BABITS MIHÁLY KÖLTÉSZELETÉ egy időben átjárta a melengető álmokba takarózás, az illúziók birodalmába temetkezés, a valóság iránti közömbösség. *Húnyt szemmel* ... c. versében ezt írja:

Az álmok síkos gyöngyeit
szorítsd, ki únod a valót:
hímezz belőlük
fázó lelkedre gyöngyös takarót.

Babits másfél évtizeddel későbbi énje viszont már felocsúdva perlekedik e régebbi önmagával: az álmokba menekülést, a húnyt szemmel élést vakságnak és önzésnek nevezi, hatását a kábító szerekhez hasonlítja – és helyette a valóságot, a józanságot, a kábulatból felébredő óriás képében megrajzolt nagybetűs isteni Látást kívánja. Akkor már így fogalmaz:

Iszonyú szörnyek hevernek utamon de
majd csak megküzdöm velük
már érzem ébredni magamban a kábult
óriásokat.
...Lelkemben lassankint elfoglalt az önzés
minden erődöt
s legbensőbb szentélyére kitűzte sötét lo-
bogóját.
...

lelkeim üres hangszerláda, mely zenés le-
meze híjján
csak prózai csikorgásokat ad - legben-
sőbb várában az önzés
ül, [kábító] kloroformos betörő gyanánt,
- mert hogy tudta volna legyőzni
másként lelkeim óriásait,

mint kábulással?... ...Meddig fogtok he-
verni még? Mikor
kel ki vak szemhéjaitok nehéz gubójából
az isteni Látás fájdalmasan?...

(Az óriások költögetése)

Rímelnék e verssorok a mai alapigére. Jézus nyilvános működése zárásaképpen még utoljára felhangzó, prófétai kiáltása ez a világhoz – hozzám és hozzád. Összefoglalja még egyszer mindazt, amit földi küldetése során meghirdetett: hogy kitől jön, ki küldte őt, honnét a hatalma, milyen tekintéllyel beszél és hogy miért jött el közénk. Költögeti lelkünk szunnyadó óriásait: az isteni szóra rezonálni képes, jobbik énünket. Ébresztgeti hitünket. Látásra nyitogatja lelki szemeinket. Szólongat, hogy benne és általa meglássuk ki és milyen az Isten, hogy benne és általa megértsük mit akar Isten a világgal és velünk. Menteni akar, utat akar mutatni, új és szabad emberre akar formálni, örök élet halhatatlanságában akar

részesíteni minket – az, aki irgalmas, aki a végtelen, elfogadó, együttérző Szeretet.

Jézus három éven át prédikált erről szóval és élettel. Hozzá csodák sorával is bizonyította, hogy erre neki isteni hatalma és ereje van. Igehirdetésének és tetteinek mégsem volt különösebb hatása az emberek életére. Ezt már a János evangélium prológusa is előrevetítette, amikor előre tudatta az olvasókkal, hogy bár Jézus és az általa felkínált élet olyan, mint sötétben a fény: nélküle igazán élni nem, csak botorkálni tudunk – sok ember mégis nemet mond rá és az Istennel való találkozásra. (Jn 1,4-5) Hiszen Jézusban mindig Isten akar találkozni az emberrel.

Ahogy már az ószövetségi próféták is ellenállásban, kudarcos szolgálatban éltek és lélegeztek, úgy volt Jézus is tudatában annak, hogy rá is elutasítás és szenvedés vár majd. Tudta, hogy teremtett világában vakság, bódult szellemi sötétség uralkodik. Tudta, hogy ebben a világban csak kevesek ajkáról fakad fel az ifjúsági énekben is megfogalmazott kívánság: „sötétségből vágyódom a világosságra”.

Mindenki más miatt utasítja el Jézust. Hitelenség, lelki vakság, hiúság, öntelt önimádat, miatt. Csalódások és veszteségek miatt. „Kastélyok, parkok, nők, szép testek ünnepe, pompa és hatalom bódító itala” miatt. Mások, például a Jézusban hívő és vele elvben egyetértő korabeli vezetők a megfélemlítettség és a félelem miatt: kizárták volna őket a zsinagógából, ha nyíltan vallást tesznek a Jézus-hitük mellett. János róluk írta: „többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.” (12,43) Az igehallgatók azon kárvalotjai ők mind, akikről Jézus azt mondja: *Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítélő bírója: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.* Hiszen „Jézus beszédei az azt befogadókat megmentik, az azt visszautasítókat viszont vádolják és kárhoztatják.” (Bolyki János: *Igaz tanúvallomás. Kommentár János evangéliumához.* 2001. 331. o.)

A már említett János-prológus természetesen ír a Jézus költögető hívására önként és szabadon igent mondó, őt a szívükbe befogadó emberekről, rólunk is. Akiknek Jézus *hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek.* (Jn 1,4-5.12-13)

A bibliai őstörténet, a Noé és az özönvíz előtti

emberiség romlottságának és bűnének az ábrázolásaképpen, az ókori mitológiából is ismert félisten óriásokról beszél. 1Móz 6,4-ben ezt a kánaánita mitológiából kölcsönzött leírást olvassuk:

Abban az időben, amikor az istenfiak bementek az emberek [szép] leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik – sőt még azután is –, óriások éltek a földön. Ők voltak az ősidők nagy hírű vitézei.

Ezek a vitéz óriások a kifejezői az Isten és a halhatatlanság világába helytelen motivációkkal felemelkedni akaró törekvéseknek. Kizáratnak Isten világából emberi valóságuk, emberi gyarlóságuk, gonosz szándékaik és erőszakosságuk miatt. E bűnös és romlott szándékú antihős óriásokkal jól szembeállíthatók az Isten világa felé a jobbra válás és a megszentelődés vágyával törekvő, Jézust befogadó emberek, mi, az Istentől születettek. Akikről kicsi játékosággal elmondható, hogy ők azok az embertől és Szentlélektől fogant óriás istenfiak, akik a Lélek fegyverzetében vitézkednek Isten országáért. Igazságszeretettel felővezett derékkel, a megigazulás páncéljában, a békesség evangéliuma hirdetésének sarujában, a gonosz tüzes nyilait visszaverő hit pajzsával, az üdvösség sisakjában, a Lélek kardját: Isten beszédét jól, okosan és bátran forgatón (Ef 6,10-17).

A képzett katonákkal ellentétben ezektől az embertől és Szentlélektől fogant óriás istenfiaktól az erőszak és a terror minden formája távol áll. A szelíd, az ember döntési szabadságát és ellenállását mindig tiszteletben tartó és azt elszenvedni is kész Atya, Fiú és Szentélek Isten tanítványai ők. Akiknek a hitte nem holmi ópium a didergető valóság elviseléséhez. Akiknek az áldozatkész élete nem a sodródó akarattalanok gyöngesége. Ellenkezőleg! Ebben az erőszakmentes, mindent elfedező, mindent hívó, mindent remélő és mindent eltűrő lelkiségben van az erejük. Ezért óriások. Ezért győztesek – földi nyomorúságaik és megpróbáltatásaik ellenére is.

A félelmetesség árnyékát az istenképünkől száműzni akaró, az irgalmas és szerető Atya arcát felragyogtató Jézus tanítványai ők. A sötétség, a gonoszság és a halál erői felett a halálával és feltámadásával diadalt arató Krisztus követői. Az igazi világosság gyermekei. Akik csillagokként ragyognak itt e világban (Fil 2,15)– ott, Atyjuk országában pedig napként fénylenek majd (Mt 13,43).

Imádkozzunk!

URAM, ISTENEM, KÖLTÖGESS és bátoríts fel engem, hogy ne húzódjak félre gyógyító sugarad elől, hanem akarjak sütkérezni benne, erőt-életet meríteni és tovább is adni belőle. Hiszen erre teremtettél, erre hívtál el engem és minden embert. Veled és testvéreimmel való egységre. Ragyogásra. Halhatatlanságra. Ámen.

Ének: 469,1

Nálad az üdv és igazság, Jézusunk, bölcs Mesterünk; Élet, áldás, világosság Árad ránk, ha ismerünk. Add, terjedjen szent igéd, És ismerjen minden nép, Hol a földet ember lakja, Ragyogjon az üdvnek napja!